

Ús de cookies

Aquest web utilitza 'galetes' per millorar l'experiència de navegació. Si continueu navegant entenem que les accepteu. [Més informació](#)

Dimecres 04.02.15

Informació Notícies

La Botiga

Cerca a VilaWeb

Notícies

Dilluns 19.01.2015 06:00

Autor/s: **Montserrat Serra**

Narcís Garolera: 'Fages de Climent era un antimodern'

Entrevistem l'editor filològic de les 'Memòries' del poeta Carles Fages de Climent

Tweet 13 0 Log In

Pren força l'interès per recuperar l'obra i la figura de **Carles Fages de Climent** (Figueres, 1902-1968), és a dir, projectar-lo més enllà de l'Empordà, d'on fou originari i on sí que és conegut i recordat (la biblioteca de Figueres porta el seu nom). Aquest és l'objectiu dels seus descendents, hereus del seu arxiu; de **Brau Edicions**, que en va publicant les obres; i d'alguns filòlegs com ara Narcís Garolera, responsable de l'edició filològica de les 'Memòries', que es trobaven avançades però inacabades. Parlem amb Garolera d'aquest escriptor brillant, que va tenir un reconeixement literari als anys trenta, però que després de la guerra, per raons ideològiques, fou bandejat.

—Pinteu-me amb quatre pinzellades Carles Fages de Climent.

—Va ser un home que va néixer per ser escriptor. Un escriptor de raça, en tots els gèneres, tot i que ell es considerava poeta. Tenia una formació clàssica i dominava la mètrica. Era un escriptor vocacional, però no era un professional de la ploma. I això és important, perquè el diferencia de Sagarra o Pla, que havien d'escriure per viure. Fages no n'havia de viure, de la literatura, perquè era un propietari rural. Era un empordanès (nascut a Figueres), que va estudiar a Barcelona i va fer el doctorat a Madrid, amb una tesi sobre el paisatge en Homer, que no va arribar a defensar. Però la tesi es conserva, inèdita, a l'arxiu dels seus hereus.

—A l'arxiu es conserven molts originals inèdits, oi?

—Fages escrivia per vocació, com he dit, i, per tant, no tenia necessitat de publicar. Hem descobert que va deixar una trentena d'obres inèdites. I en tots els gèneres! Perquè era poeta, novel·lista, articulista, crític d'art i dramaturg. I té uns poemes satírics al nivell dels que escrivia Josep Maria de Sagarra.

—Són comparables Sagarra i Fages de Climent?

—Els he comparats en certs aspectes, tot i que Sagarra no era un hisendat, i ja he dit que això era determinant. A més, Sagarra era un superdotat. Però tenen en comú l'estil, els temes, i certes preferències literàries (Maragall, per exemple). Tots dos, a més, eren de llinatge aristocràtic, i van compartir una formació jesuítica. Fages també escrivia poemes llargs, i dominava tots els registres de la llengua. Com Sagarra, es va formar en el Noucentisme, però no era noucentista.

—S'ha dit que Fages era deixeble d'Eugeni d'Ors?

—Més que deixeble, Ors el va marcar, com a la majoria dels escriptors joves. Eren amics, i Ors li va prologar 'La balada del Sabater d'Ordis', l'any 1954.

—En quins trets veieu la qualitat literària de Fages de Climent?

—En un gran domini de la llengua i dels recursos retòrics. També de les formes poètiques, sobretot de la mètrica. Era molt exigent. Creia que la poesia era el màxim en literatura, i en tenia un gran domini formal. El dominava l'esperit crític, i per això va conrear molt la poesia epigramàtica o satírica. A part els epigrames publicats, se n'han trobat un miler d'inèdits. Fou un gran epigramista, en la tradició de Marcial, Juvenal o Quevedo, amb versos d'un enginy molt esmolat. Feia sang, però amb gràcia. Era un mestre de la sàtira, i els epigrames el van fer molt popular. Però també el van limitar com a poeta.

Narcís Garolera, responsable de l'edició filològica de les 'Memòries' de Carles Fages de Climent (Brau Edicions).

L'escriptor Carles Fages de Climent.

Publicitat

Facebook

Inicia sessió

To use Facebook's social plugins, you must switch from using Facebook as Càtedra de Patrimoni Literari Anglada - Fages to using Facebook as Laura Masmiquel.

—**Parleu-me dels llibres que van marcar la seva trajectòria literària. L'any 1924 publicava el primer llibre de poemes, 'Les bruixes de Llers', il·lustrat per Salvador Dalí i prologat per Ventura Gassol.**

—Es va donar a conèixer amb aquest llibre. Tenia vint-i-dos anys. Ventura Gassol el va avalar prologant-l'hi. També va ser el primer llibre il·lustrat per Dalí. Fages i Dalí havien nascut al mateix carrer, amb dos anys de diferència, van ser condeixebles, i van ser molt amics. 'Les bruixes de Llers' va tenir un bon ressò, però Fages explica a les memòries que Sagarra el va desdenyar. Potser perquè hi va veure un competidor, pels temes i per l'encert poètic. En aquell moment, Sagarra escrivia 'El comte Arnau'.

—**L'any 1933 Fages va publicar 'Climent', una obra en prosa on parlava de la seva família, els Climent, de la banda de la mare.**

—Són com unes pre-memòries o primera part d'unes memòries. És la història de la família Climent, una nissaga empordanesa (provenien de la Selva de Mar), que es remunta al segle XIII. Fages se sentia molt unit a la mare, i més Climent que no Fages. Perquè els Fages eren també juristes, però, a diferència dels Climent, que eren liberals, eren conservadors, molt catòlics, massa carques per al poeta. En tot cas, no li interessaven gaire. De petit, la mare el va cuidar, perquè era un nen malaltís, i, a més, ella havia tingut una bona formació, sabia francès i tenia sensibilitat literària. En això, Fages recorda Proust. La mare era, com diu ell a les 'Memòries', el gran amor del seu fill. L'any 1933 Fages va presentar 'Climent' al premi Crexells, i va quedar finalista. Prudenci Bertrana, que presidia el jurat, li va dir que no podia guanyar, perquè l'obra no s'ajustava a les bases del premi. Però Fages creia que havien pactat que aquell any l'havia de guanyar Carles Soldevila.

—**Amb tot, als anys trenta, Fages és un escriptor reconegut. El 1933 Carles Rahola el va incloure en la seva 'Antologia de prosistes i poetes catalans'. Això el va col·locar en el mapa.**

—Abans de la guerra, Fages era un escriptor reconegut. Vivia a Barcelona i freqüentava l'Ateneu. Els anys trenta van ser els seus millors anys. La guerra ho va canviar tot.

—**Què va passar durant la guerra i la primera postguerra?**

—Per raó d'edat (tenia més de trenta anys) no el van cridar a files, i va passar la major part de la guerra a Barcelona, amb la família. El 18 de juliol de 1936 (i això és molt pertinent per a entendre el Fages de la postguerra) va ser a punt de perdre la vida en mans dels 'incontrolats', a Castelló d'Empúries (com Pla a Palafrugell, o Sagarra a Barcelona). Va tenir la sort que el batlle (Bordas de la Cuesta, d'ERC) el va tancar a la presó, i més tard el va confinar a casa seva, custodiat per dos milicians, que van acabar dinant i sopant amb el reclús i la seva dona, que era una excel·lent cuinera...

—**Va passar tota la guerra a Castelló d'Empúries?**

—No. Ventura Gassol, des de la Generalitat, l'allibera del seu arrest domiciliari i el poeta pot anar a Barcelona, on torna a ser detingut. Aquesta vegada el tanquen en una txeca (la del carrer de Valldonzella), on coneix les 'delícies' d'aquesta mena d'establiments inhumans. Després d'aquesta segona experiència carcerària, va ingressar, com a voluntari, en l'exèrcit republicà, i el van destinar al campament de reservistes d'Arenys de Munt, per fer-hi tasques d'alfabetització.

—**I què va passar al final de la guerra?**

—El 27 de gener de 1939 (l'endemà de l'entrada dels 'nacionals' a Barcelona), Fages va ocupar l'Ateneu, amb un altre soci i uns quants militars, i en va salvar la biblioteca, que els soldats començaven a buidar per cremar els llibres al jardí (sobretot els catalans). I mentrestant, a Castelló d'Empúries, un tinent de l'exèrcit 'nacional' escrivia, a la façana de casa seva: 'Aquí vive un rojo separatista'. Fages era un home d'ordre, un propietari rural, políticament conservador (va ser regidor de la vila per la Lliga), però (i aquest devia ser el motiu de la pintada) havia publicat llibres en català...

—**Per raons extraliteràries, després de la guerra, els crítics el van condemnar a l'oblit. El 1951, Joan Triadú no el va incloure en la seva antologia de la poesia catalana.**

—El veien franquista, no era un catalanista resistent. Però ell no ho era, de franquista. I, com Sagarra o Pla, era considerat un home del règim. Això ha durat fins avui, i és intolerable. L'amistat amb Dalí i Ors també devia contribuir a ser malvist pels catalanistes més intransigents.

—**Fages va dedicar un epigrama a Joan Triadú. Ens el recordeu?**

—'Aquest pobre Triadú,/ que per triar no té do,/ si quan tria tria dur,/ és que és un mal triador.' És una bona mostra del seu enginy satíric. Fages s'havia disgustat molt per l'exclusió del crític en una antologia 'canònica'...

—**Les 'Memòries' ens mostren un home brillant, amant de la bona vida, gens moralista. Són unes memòries que aguanten molt bé el pas del temps, i que, pel to i pel que hi explica, no haurien pas passat la censura, als anys seixanta.**

—Fages era un home amb un gran sentit de la llibertat. Era independent, i molt crític. Una persona 'conflictiva', com ara es qualifica aquell qui diu allò que pensa. Recordem que Verdaguer també ho va ser, de 'conflictiu'. El cas de Fages no és pas únic, en aquest país. Pla el qualificava de 'últim cagalló del feudalisme'. Volia dir que era un propietari rural, tradicionalista, que no era modern, vaja. Però jo diria que és un antimodern, com ho van ser, segons Antoine Compagnon, Chateaubriand o Baudelaire.

—**Què voleu dir, 'antimodern'?**

—Els antimoderns abans han estat moderns. Són uns progressistes desenganyats. Als anys seixanta i setanta del segle passat, l'antifranquisme (majoritàriament comunista) veia de mal ull els liberals o els independents. I no és casualitat que, avui, Valentí Puig recomani vivament la lectura d'aquestes 'Memòries'. Tampoc no és casualitat que Jaume Vallcorba publiqués Chateaubriand, o Xammar i Sagarra. Els antimoderns diuen allò que pensen, i, per als dogmàtics, són de mal controlar. Són més lliures, en definitiva. Si jo edito Verdaguer, Pla, Sagarra o Fages és perquè, com ells, em sento lliure, crític i independent. Però, per desgràcia, la llibertat també té un preu...

 [Tweet](#) 13 0 [Log In](#)

[Portada](#) [ACN](#) [Lletres](#) [Tecnologia](#) [Gastronomia](#) [Música](#) [Locals](#) [In English](#) [Altres llengües](#) [VilaWeb TV](#) [Canals VW TV](#) [Altres TV](#) [L'Internauta](#) [a l' iTunes](#) [Mail](#)
[Obert](#) [Editorial](#) [Blocs](#) [Opinió](#) [contundent](#) [Anàlisi](#) [Cartes](#) [creuades](#) [Dels lectors](#) [Portada](#) [Què és?](#) [Apuntar-s'hi](#) [Gestió](#) [Ajut](#) [Blocs](#) [Correu](#) [Revista mensual](#)
[Contacte](#) [Amb independència](#) [Cetrencada](#) [Inspira](#) [Mètode](#) [Núvol](#) [Tornaveu](#) [Cercle Català de Negocis](#) [Fes ta festa](#) [Veu de Mallorca](#) [Fòrums](#) [a Facebook](#) [a](#)
[Twitter](#) [Xat](#) [Enquestes](#) [Debats](#) [15anys](#) [Capde7mana](#) [Cursos](#) [Diari Escola](#) [EscolesenXarxa](#) [Estudia.cat](#) [Visites redacció](#) [Botiga](#) [Correu](#) [Apps Mòbils](#)
[Nosaltres.cat](#) [Edicions PDF](#) [Llibre d'Estil](#) [Oratge](#) [Biblioteca](#) [Hemeroteca](#) [Butlletí](#) [Espai Vilaweb](#) [Cursos](#) [La nova redacció](#) [Lloguer espais](#) [Visites escoles](#)
[Habitatge](#) [Compra/Venda](#) [Feina](#) [Agenda](#) [Serveis](#) [Vehicles](#) [L'Aparador](#) [Catanyol](#) [15 anys](#) [Història](#) [Tu i VilaWeb](#) [Aquell dia](#)

[Versió mòbil](#) [Publicitat](#) [Mapa web](#) [Contacte](#) [Qui som](#) [Avis legal](#) [Privacy Policy](#)

[Reportatges](#)

Partal, Maresma & Associats, S.L.

Ferlandina 43 08001 Barcelona 93.442.64.39

Produït per gnuine